

.....
BRIDGET JONESOVÁ
BY SE MOHLA TOUTO
KNIHOU INSPIROVAT.

JOAN RIVERSOVÁ
.....

RADHIKA SANGHANIOVÁ

PANNA

MLADÁ FRONTA

RADHIKA SANGHANIOVÁ

PANNA

MLADÁ FRONTA

Všem, kdo si někdy prošli bolestivou brazilskou depilací

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 Radhika Sanghani
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015

PODĚKOVÁNÍ

Pannu bych nedokázala napsat bez svých kamarádek – vyvíte, koho mám na mysli. Vaše upřímné zpovědi o masturbaci, o semeni nalezeném ve vaně a o boji s pubickým ochlupením mě jednak inspirovaly, jednak neuvěřitelně pobavily. Děkuji vám.

Všem, kdo jste četli Pannu ještě jako podivnou knížku, kterou jsem psala, abych si zvedla náladu, moc děkuji za neocenitelné zpětné vazby a za sympatie k Ellie. To platí pro tebe Sarah Walkerová, Bex Lewisová, Ello Schierenbergová, Sarah Johnsonová, Rhiannon Williamsová, Olivio Goldhillová, Andreo Levineová, a dokoce i pro tebe Kim Leighová. Rorymu Tylerovi děkuji za to, že je jediný muž, o kterém vím, že měl dost odvahy k tomu, aby si Pannu přečetl také. Víím, že z menstruačního kalíšku ses nevzpamatoval dodnes.

Ráda bych také moc poděkovala svým rodičům. Dokud jsem vám neřekla, že mi Pannu vydali, ani jste netušili, že jsem ji napsala. Víím, že pro vás byla velkým překvapením a nečekali jste, že bych napsala něco takového, ale děkuji vám, že jste na mě stále pyšní a že mě podporujete.

Děkuji své editorce Anně Baggaleyové, a všem z Harlequinu za to, že Pannu pečlivě zrevidovali a že se jim líbila už od samého začátku.

Závěrem – nic z tohoto by se nestalo nebýt Maddy Milburnové, mé agentky. Děkuji ti mnohokrát za to, že jsi Panně věřila a že jsi zařídila, aby se tohle všechno událo!

KAPITOLA JEDNA

Ellie Kolstakisová

21 let

Nekuřačka

PANNA

S hrůzou jsem zírala na slova v počítači dr. E. Bowersové. Na monitoru se roztahoval stav mé panenské blány, velkým písmem.

P-A-N-N-A

Písmenka na zelené obrazovce, z doby ještě před Stevem Jobsem a jeho Applem, křiklavě svítila. Byla rozmazaná jako z osmdesátých let a zaráyvala se mi do mysli. Z úzkosti se mi v krku šprajcnul knedlík a rozhořely se mi tváře. Udělalo se mi zle.

Moje ponižující tajemství odkrývaly lékařské záznamy a dr. E. Bowersová si o něm měla brzy přečíst. Aníž bych tušila, co E v jejím jméně znamená, měla se dozvědět, že za dva a půl roku, co jsem na univerzitě, mě zatím nechtěl odpanit ani jeden kluk. Ani jeden. Bylo mi dvacet jedna let a ještě pořád jsem měla svou pKartu.

„Slečno Kolstakisová,“ začala a přitom si posunula na nose brýle bez obrouček. „Jste v posledním ročníku bakalářského oboru na Londýnské univerzitě a přišla jste se ke mně zaregistrovat, je to tak?“

Donutila jsem svůj ochrnutý obličej k úsměvu a pokusila se odpovědět zvesela. „Je to tak. Ani nevím, proč jsem se k vám nepřihlásila už dřív. Asi že jsem, ehm, nikdy neměla horečku prvků, víte?“

Lékařka na mě jen bezvýrazně hleděla.

„Říkejte mi klidně slečno Kolstakisová, nebo jen Ellie, jestli chcete,“ dodala jsem.

Sklopila oči zase k formuláři a zamračeně se snažila rozluštit můj chabý pokus o hůlkové písmo.

Utřela jsem si z pocené dlaně do džínů a v duchu se nutila ke klidu. Je to přece doktorka. Nemůže být v šoku z toho, že před ní sedí jednadvacetiletá panna. Kromě toho se mě nejspíš chystá zeptat na rodinnou

anamnézu, přičemž nejhorsí, co jí můžu povědět, je to, že můj praděda Stavros vykouřil denně krabičku cigaret, a to od svých devíti let. Nakonec ani neumřel na rakovinu plic. Když mu bylo osmdesát devět, zaskočila mu mandlička.

Doktorka se prudce nadechla. „No to se podívejme, tohle není vůbec v pořádku. Vy za týden vypijete přes dva litry alkoholu?“

Ježiši. Kdyby tušila, že jsem to schválně zaokrouhlila o půl litru dolů, nejspíš bych už seděla v prvním autobuse ve směru protialkoholní léčebna.

Dr. E. Bowersová si odkašlala.

„Nezlobte se,“ zahihňala jsem se jako naposledy ve skautu. „Dva litry nevypiju každý týden, jen ve školním období samozřejmě. Obvykle chodíme pařit ve čtvrtek. Jo, a taky v pondělí. Někdy i ve středu, ale to je v klubu poslední dobou nějak moc prváků, takže to už moc nechodíme.“

Doktorka se zachmuřila a sevřela rty. Pak začala ťukat do klávesnice, zatímco já jsem rukama úzkostlivě svírala okraje židle. Zaostřila jsem na monitor. Těch pět písmenek už zmizelo. Lékařka sjela po stránce níž, aniž by je komentovala. Nahlas jsem vydechla úlevou.

Na spodku obrazovky se objevila nová věta. *Vypije přes dva litry alkoholu za týden, těžká alkoholička, opíjí se záměrně.*

„Počkat, já se neopíjím!“ vykřikla jsem. „Nejsem ani těžká alkoholička. Piju úplně normálně. Oproti mým kamarádům nevypiju skoro nic.“

„Slečno Kolstakisová, dva litry týdně jsou pořád dost. Měla byste to omezit, jinak mě tu za deset let budete prosit o nová játra,“ pronesla doktorka přísně.

Zastrčila si za uši vlasy upravené ve stylu princezny Diany, čili účes tak z roku 1995, a pokračovala: „Vidím, že jste nevyplnila přílohu o sexuálním zdraví. Jste sexuálně aktivní?“

Já snad umřu.

Jestli jsem sexuálně aktivní?

O své antisexuální aktivitě jsem nedokázala vyprávět ani svým kámoškám, natož dr. E. Bowersové. Někdo s brýlemi bez obrouček nemůže pochopit, jak moc je pro studentku posledního ročníku traumatické, že ještě nikdy neměla sex. Vsadila bych se, že sama o svoje panenství přišla skrz díru v prostěradle, jak bylo zvykem ve středověku. Upírala

na mě oči, jako by mi četla myšlenky. Byla jsem celá zpocená. Měla jsem si obléct černý vršek.

Zavrtěla jsem se na židli. „No, já vlastně sexuálně aktivní zrovna moc nejsem... Proto jsem tu část ani nevyplňovala. Těhotná nejsem, nikdy jsem nebyla a tímhle tempem ani nikdy nebudu!“

Rty měla stále pevně semknuté a zamrkala na mě nicneříkajícíma očima.

V duchu jsem si poznamenala, že pokusy rozptýlit ji humorem na ni neplatí, a spěšně jsem dodala: „Žádnou pohlavní nemoc ani nic podobného nemám, opravdu. To je naprosto vyloučené.“

„Aha, takže jste si v poslední době nechala dělat test na chlamydie a tak dále?“ nadhodila.

„No... to ne. Já tuhle infekci ale mít *nemůžu*. Já jsem... totiž, já jsem ještě... prostě...“ Hlas se mi zlomil a slova přešla v neslyšné mumlání. Nemohla jsem se přimět, abych to vyslovila nahlas. Věděly o tom jen moje nejlepší kamarádky z dětství, jinak jsem to tajila před všemi, se kterými jsem se během posledních tří let na vysoké seznámila. Zase jsem otevřela pusku, ale nedostala jsem ze sebe ani slovo.

„Ano?“ Dr. E. Bowersová zamrkala a podívala se přímo na mě. „Jste...?“

„Já jsem p- pa-“ Paráda. K tomu všemu ještě začnu koktat.

Zhluboka jsem se nadechla a zkusila to znovu. Tentokrát se ze mě slova úplně vysypala. „Ještě nikdy jsem neměla pohlavní styk, takže nemůžu mít žádnou sexuálně přenosnou nemoc ani infekci. Prostě nic z toho.“

Lékařka opět zamrkala. „Ale jste sexuálně aktivní?“

Ehm. Počítá se za sexuální aktivitu jeden nepovedený pokus o vykouření a pár prstů v pochvě?

„Já nevím,“ odpověděla jsem zhrzeně. „Styk jsem sice ještě neměla, ale už jsem se dostala tak na třetí metu.“

Povzdychla si. „Slečno Kolstakisová, jste sexuálně aktivní, nebo ne? Všechno, co mi povíte, zůstane v téhle ordinaci. Potřebuji jen vědět, jestli vám mám dát test na chlamydie.“

Vtom se mi žaludek propadl až k teniskám za pár šupů a stáhl s sebou i mou čelist. Vlastní doktorka mi nevěří, že jsem ještě panna.

„Ne! Říkám vám pravdu, vážně. Já jsem sex ještě nikdy neměla. Test na chlamydie *nepotřebuju*.“

Mžourala na mě, jako by se mi ve tváři snažila najít stopy postkoitálního blaha. „Máte teď nějakého přítele?“ zeptala se nakonec.

Zahanbeně jsem sklopila oči. Co jsem to za studentku, když jsem ještě nikdy neměla kluka a nejsem schopná odpovědět na jedinou otázku ohledně sexu, a to jsem přitom v nejlepších letech?

„Ne,“ zamumlala jsem.

Vrátila se k počítači a bez varování vyjela kurzorem po stránce nahoru. Jakmile se na monitoru zase objevilo těch pět písmen, vyděšeně jsem sebou škubla. Zakryla jsem si dlaněmi oči, abych je před slovem na P uchránila.

Dvacet sedm vteřin na ně zůstala hledět, teprve pak je odklepala a otočila se zpět ke mně. Pomalu jsem si stáhla ruce z rudého obličjeje.

Dívala se na mě, jako by mě litovala. „Takže, slečno Kolstakisová, dostanete ode mě test na chlamydie, který si uděláte doma. Je u něj návod, ale prakticky jde o to, že si vatovou tyčinkou uděláte sěr pochvy a pošlete ho na adresu uvedenou v balení. Měli by se vám ozvat tak do dvou týdnů. Je to všechno jasné?“

Zírala jsem na ni s otevřenou pusou. „Cože?! Vždyť jsem vám právě řekla, že jsem panna... proč si mám ten test dělat?“ vykřikla jsem.

„Test na chlamydie nabízíme zdarma každému nad jednadvacet let, kdo je sexuálně aktivní nebo byl v blízkém kontaktu s genitáliemi jiné osoby.“

„Vždyť vám říkám, že zas tak sexuálně aktivní nejsem.“ Zrudla jsem jak pivoňka. „Nikdo do mě nikdy, no... nepronikl.“ U posledního slova jsem se skoro zakoktala.

Dr. E. Bowersová obrátila oči v sloup. „Slečno Kolstakisová,“ pronesla, „to, že jste panna, mi už došlo. I přesto vám doporučuji, abyste si ode mě tenhle test zdarma vzala. Ověříme si tak, že chlamydie nemáte. Můžete je totiž, ačkoli jen vzácně, dostat i jiným způsobem.“

„Jakým jiným způsobem? Z prstů je snad chytit nejde?“ plácla jsem.

„To sice ne, ale můžete se nakazit při orálním sexu nebo pokud se penis pohybuje v okolí pochvy. A přitom do ní nemusí ani proniknout.“

Na to, jak se dr. E. Bowersová dozvěděla, že se penis Jamese Martella

dotknul mojí číči, ale nevstoupil do ní, asi nikdy nepřijdu. Němě jsem na ni zírala, poprvé ohromená jejími lékařskými znalostmi.

Do rukou mi vtiskla jedno balení a významně se na mě podívala. Pevně jsem krabičku sevřela a vstala. Přes jasně zelená písmenka, co mi zářila v hlavě, jsem sotva viděla a jako v mlze jsem vyšla zpět do čekárny. Z té hrůzy mi tak vyschlo v krku, až mě v něm škrábalo, a tak jsem se zastavila u zásobníku pitné vody. Když jsem si plnila plastový kelímek vodou, uslyšela jsem za sebou něco spadnout.

Překvapeně jsem se ohlédla a uviděla, že uprostřed čekárny leží převrácená kartonová krabice a všude po podlaze a pod nohama čekajících pacientů se válí jakési stříbrné pytlíčky. Panebože. Nejspíš jsem o tu krabici zavadila taškou a shodila ji z police.

Než jsem se sehnula, abych všechno posbírala, na okamžik jsem zahabně zavřela oči a dodala si odvahy. Jelikož na mě všichni v čekárně zírali, povytáhla jsem si džíny a doufala, že mi nevylezou vybledlé kalhotky od M&S. Pak jsem si ještě přes zadek stáhla svetr, aby z mého spodního prádla nebyly vidět ani obrysy, a na kolenou jsem se pustila do sbírání pytlíčků. Naházela jsem jich do otevřené krabice asi polovinu, když mi to došlo. To, kvůli čemu jsem se plazila pod nohama cizích lidí, nebyly obyčejné *pytlíčky*. Byly to kondomy.

Při úprku ze zdravotního střediska a s očima zalitýma horkými slzami jsem si uvědomovala tu strašnou ironii. Jakmile jsem vyběhla na ulici, nacpala jsem krabičku s testem do prvního koše, na který jsem narazila. S úplně rudým obličejem jsem sledovala, jak se noří mezi prázdné papírové sáčky od McDonalda a mou důstojnost táhne ke dnu s sebou.

Je mi jednadvacet a jsem PANNA.

KAPITOLA DVĚ

Život dospělé panny je mnohem komplikovanější, než byste řekli. Samozřejmě na něm není nic nenormálního nebo snad špatného. Existují nás tisíce, a kromě toho je rozhodnutí, kdy mít sex, naprosto individuální záležitostí a každý to má jinak. Někdo se rozhodne počkat až do svatby a někdo chce nejdřív najít toho pravého. Někdo je věřící a někdo zase příliš zaneprázdněný úspěchy ve všech ostatních oblastech svého života, takže nemá na něco tak bezvýznamného, jako je pohlavní styk, vůbec čas.

Tak se to alespoň tvrdilo na internetu, když jsem ihned po návratu ze zdravotního střediska začala vyhledávat na Googlu.

Dr. E. Bowersová mi přesto nevěřila, protože je přece zřejmé, že žádná normálně vypadající studentka třetího ročníku vysoké, která týdně vypije přes litr alkoholu, nemůže být ještě pořád panna. Až na mě.

Položila jsem si hlavu na polštář z kachního peří, za který jsem utratila týdenní rozpočet na jídlo, a přetáhla přes sebe deku ve snaze zarazit pět písmenek, co mi neustále blikalo v myslí: PANNA-PANNA-PANNA.

To slovo jsem nenáviděla. A úplně stejně jsem nenáviděla i skutečnost, že jsem jediná. Nezdálo se mi to fér. Proč musím být jediná nezdeformovaná holka bez náboženského vyznání, která v jednadvaceti zkejsla s nedotčeným vnitřním lotosovým květem?

Nahlas jsem si povzdychla a nechala svou mysl přejít k už dobře známé otázce (Proč jsem ještě p****?), která se mi vracela s podobnou pravidelností jako menstruace.

1) Můžou za to naši. Vzděláním posedlí imigranti, kteří se z Řecka přestěhovali do Surrey, kde mě poslali do dívčí školy. Jejich plánem bylo zamezit každému mému setkání s kluky, aby mě to nerozptylovalo od dosažení jediného cíle, který pro mě určili: Oxfordské univerzity. Výsledek? Na Oxford jsem se nedostala a nepotkala jsem ani žádného kluka.

2) Jako teenagerka jsem vypadala dost děsně. Než jsem přišla na to, jak se alespoň trochu slušně upravit, a začala jsem nosit podprsenku,

která unesla a zvýraznila mé poklady o velikosti 80D, bylo už pozdě. Všichni kluci z vedlejší školy byli zadaní a navíc bych pro ně stejně zůstala tou nepříliš atraktivní tichou dívkou s velkýma prsama schovanými pod tlustým svetrem a dlouhými tmavými vlasy, které rostly spíš vodorovně než svisle. Nepomáhalo ani to, že ostatní holky už zjistily, jak si vytrhávat obočí. Zatímco vesele flirtovaly, já jsem se zamykala do koupelny s lahvičkou odbarvovače a sváděla boj s vlastním knírkem. Když jsem se dostala na vysokou, došlo mi, že s klukama neumím ani mluvit. Po několika minutách drsného humoru a sebeshazování se většinou odešli bavit se skutečnými holkama. S holkama téměř bez chlupeň, s nosičky jako knoflíčky a se společensky vhodným smyslem pro humor.

3) Moje nenormální rodina. Jsem jedináček, takže spousta lidí předpokládala, že jsem jako rozmazlenec zvyklý na hýření uprosila rodiče, aby žádné jiné dítě už neměli, a já tak mohla mít veškerou jejich pozornost jen pro sebe. Skutečnost byla ovšem taková, že jsem se rodičům celé dětství vyhýbala a většinu puberty jsem strávila se svým imaginárním starším bratrem na houpačce na zahradě za domem nebo s knihou pod dekou. Důsledkem toho jsem měla nejbohatší čtenářský deník ve třídě, rozvinula jsem si přehnaně bujnou fantazii a byla jsem posedlá fungujícími rodinami svých přátel. S otázkou „Proč jsem ještě panna?“ to zrovna moc nesouviselo, ale nějaký psychologický dopad to na mě jistě mělo. Mojí poslední teorií bylo, že to ve mně vyvolalo patologický strach z mužů.

4) Byla jsem trochu opožděná. U každého oběda jsem poslouchala vyprávění svých kamarádek o prvních polibcích a prvních vztazích, ale jejich životy mi vždycky připadaly strašně vzdálené tomu mému. Zatímco ony se postupem let dostaly na druhou a třetí metu, až nakonec přišly o panenství, já jsem zůstala jediná nepolíbená. Ve třetáku a čtvrtáku na střední jsem sice nepatřila mezi úplně odpadlíky, naopak jsem měla super kámoše a dokonce jsem přišla na to, jak se oblékat, ale pusu jsem nedostala až do zralých sedmnácti let. Proto mi také jen pusa nestačila – prosila jsem ho, aby měl se mnou sex. Prý ne.

5) Kousanec. Tohle se stalo těsně předtím, než mě První polibek odmítl deflorovat, a je to důvod, proč mám hrůzu z penisů, druhé a třetí

metry, zavrnutí, zubů a pubického ochlupení. Moje nejhorší vzpomínka ze všech.

Na Lařiny osmnáctiny jsem si oblékla šaty s tak hlubokým výstřihem, že mi byla vidět podprsenka. Byla to oslava jako každá jiná, jenomže tentokrát ke mně přistoupil opravdický kluk. James Martell. Nebyl to sice Mark Tucker (Brad Pitt ze čtvrtáku chlapecké školy od vedle) a jeho nos byl překvapivě větší než můj, ale byla s ním legrace a měl poddajné blond vlasy. Opilý si mě odvedl nahoru do pokoje Lilyina staršího bratra a zatlačil mě na postel.

Tam jsme se muchlovali. Já jsem napodobovala všechno, co dělal jazykem, a divila se, proč se žádná z kamarádek nezmínila, kolik je u toho slin. Pak se mi jeho ruce začaly plížit dolů do kalhotek. Každá slušná holka by ty ruce při své první líbačce odstrčila. Až na sexuálně vyprahlou Ellie. Nechala jsem jeho prsty, aby si troufaly až k mojí čiče a trochu si do ní šťouchly. Zatímco jsem ve své svatynce cítila spíš nepohodlí, zběsile jsem přejížděla Jamesovi jazykem po krku. Když po několika minutách přestal, sešli jsme ruku v ruce zpět dolů a vyměnili si e-maily.

Další dva týdny jsme spolu každou noc chatovali na internetu, dokud mě jednou v sobotu nepozval k sobě. Byla jsem tak nervózní, že jsem předtím asi hodinu seděla na záchodě. Po druhé sprše jsem nasedla na autobus a rozjela se za ním.

První půl hodinu jsme setrvali v trapném tichu, dokud se na mě nevrhl a nezačal mě líbat. Nejdřív jsme se na pohovce jen tak muchlovali a pak mi znovu zajel rukou do kalhotek. Tentokrát jsem byla připravenější, a zatímco se mi jeho prsty vrtěly tam dole, vůbec jsem sebou neškubala bolestí. Potom mi přetáhl šaty přes hlavu a já se ocitla jen v růžovém puntíkováném spodním prádle.

James se taky svlékl, rozepnul mi podprsenku a stáhl mi kalhotky. A zůstal šokovaně zírat. Po několika vteřinách, během kterých jsem si přála umřít, zaklonil hlavu a nahlas se rozchechtal.

Ztuhla jsem. Proč se mému klínu směje? Ohromená a ponížena jsem před ním stála a čekala, až promluví.

James se přestal smát. „Týjo, věděl jsem, že jsi tam dole chlupatá, ale netušil jsem, že tam máš až takovýhle křoví. Ještě jsem neměl holku, co by ji neměla oholenou.“

Neoholila jsem se. Jak to, že jsem se neoholila? Jak to, že jsem *nevěděla*, že se mám oholit?

Jamesovi to očividně nevadilo, protože mě začal znovu líbat. Pak si stáhl boxerky a najednou na mě vykoukl jeho nahý penis. Byl to úplně první penis, co jsem kdy viděla. Už při muchlování jsem ho zkoušela nenápadně omrknout. Cítila jsem totiž, jak mě jemně dluobe do stehen, a když jsme se s Jamesem zmítali na pohovce, došlo mi, že se mi tře o číču.

Natáhla jsem ruku a dotkla se ho. Bylo to strašně nezvyklé, byl jako živý. Už už jsem ho chtěla pustit, ale vtom James zasténal rozkoší. Pochopila jsem, že bych mu ho měla vyhonit. Vzpomínala jsem na to, co mi vyprávěly spolužačky, a s knedlíkem v krku jsem začala pomalu pohybovat rukou nahoru a dolů.

Byl jako nějaká končetina navíc a na omak připomínal starou okurku. Neměla jsem ani páru o tom, jak moc těsně bych ho měla svírat nebo jak rychle bych měla hýbat rukou. Co když je mu to nepříjemné? Co když se neudělá? Co když se mi zase vysměje? Úplně jsem zpanikařila. Bezmyšlenkovitě jsem ruku sundala, odtáhla se od Jamesových polibků a posadila se na pohovku. Vzala jsem jeho penis do obou rukou a strčila si ho do pusy.

S rozpalenými tvářemi jsem přemýšlela ostošest. Pokusila jsem se ho obemknout rty a pohybovat hlavou dopředu a dozadu. Sotva jsem začala, došlo mi, že to byla chyba. Myslela jsem, že to bude jednodušší než práce rukou, ale pořádně jsem se spletla. Neměla jsem ani tucha, co bych měla vlastně dělat. Otevřela jsem ústa ještě víc a zatlačila dopředu, když vtom jsem uslyšela hlasité zakňučení.

Šokovaně jsem se zastavila a penis upustila. Vzhlédla jsem k Jamesovi a poznala, že se nutí k úsměvu.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, ačkoli vědět jsem to nechtěla.

„Nic, jen, ehm... kousla jsi mě.“

V krku jsem ucítila žluč a málem jsem se pozvracela. Nejradši bych se schovala do kouta a brečela. Z ponížení mě úplně svědila kůže, ale nakonec jsem se jen pronikavě zasmála a řekla: „Jé, promiň.“

Měla jsem chuť zmizet, ale nebylo úniku. Kdybych utekla, dozvěděla by se o tom celá škola. Zhluboka jsem se nadechla a vrátila se k jeho

penisu. Snažila jsem se pokračovat jako předtím, akorát zuby jsem schovala pod rty. Bylo to tak nepohodlné, že to prostě muselo být špatně. Zkusila jsem si ho posunout hlouběji a málem jsem se udávila. Chtělo se mi zvracet, ale spolkla jsem to a jela dál. Jak tohle dokončím?

Pak jsem se od jeho penisu odtáhla. „Jamesi, pojďme rovnou na sex.“

Nuceně se zasmál. „To myslíš vážně? Vždyť jsi ještě panna, ne?“

Zrudla jsem jako rajče. „No a? Je mi sedmnáct, už jsem připravená.“

James sklopil oči k podlaze. „Ellie, jen jsme se párkrát líbali. Nemůžu tě hned připravit o panenství.“

„Ale... Já to chci. Prosím?“

Snažil se z toho vykrotit. „To nejde. Takhle ne. Poprvý bys to měla mít jinak.“

Nato jsem vstala, natáhla si růžové puntíkové kalhotky a znečitlivělými prsty jsem si zapnula podprsenku. Jeho námitky jsem si nevšímal a odešla.

Jamese Martella jsem potom už nikdy neviděla. Na oslavy, kde bych ho mohla potkat, jsem nechodila a na chatu jsem ho zablokovala. Nikdy se mi nepokoušel volat a já jsem od té doby skončila s každým nanejvýš u líbání.

★

Po návratu od praktické lékařky jsem ležela na posteli a cítila, jak mě zaplavuje dobře známá vlna odporu. Jenže tentokrát to nebylo jen kvůli kousanci, ale přimíchala se do toho i dr. E. Bowersová.

Vždycky jsem věděla, že je divné být v jednadvaceti panna, ale *doopravdy* mě to sebralo, teprve když na mě z lékařských záznamů zakřičela ta zelená hůlková písmena. Dokonce i test na chlamydie je u mě zbytečný. Dr. E. Bowersová mi ho dala jen proto, aby si mě mohla odškrtnout, nebo si myslela, že jsem náboženská fanatička, která sex sice odmítá, ale potajmu ho vykourí všem chlapům v okolí. Kéž by.

Posadila jsem se na posteli zpříma. A dost. Vždyť jsem v posledním ročníku bakalářského studia a už nikdy nebudu obklíčena tolika nažhavenými chlapy. Tohle je má poslední příležitost, jak přijít o panenství, a rozhodně jí musím využít. Než dostuduju, té proklaté blány se

zbavím. Tím mi zůstávaly čtyři měsíce na to, abych konečně zjistila, co je to orgasmus, a naučila se orální sex.

Prudce jsem se nadechla a představila si svou budoucnost.

V červnu se vrátím k dr. E. Bowersové, vezmu si test na chlamydie a řeknu jí, aby v mých záznamech změnila výraz PANNA na SEXUÁLNĚ AKTIVNÍ. A další kondom, co uvidím, nepadne z police v čekárně u doktora, ale bude na opravdickém penisu. A tentokrát se mi nebude o vaginu jen třít *à la* James Martell, ale zajede mi rovnou do ní.

KAPITOLA TŘI

„Tak fajn, máte všichni co pít? Jestli potřebujete, tamhle je ještě nějaká vodka.“

Kara, hezká brunetka, která ve svém rodném městě nosila konfekci, ale v Londýně přešla k vintage módě a botám s ozdobným děrováním, naplnila všechny sklenky pořádnou dávkou vodky.

Ještě před velikonočním volnem jsem kupodivu dostala pozvání na oslavu konce trimestru u Luka, který v kurzu anglické literatury vedl partu „suprových lidí“. Ve stylu vintage jsem v šatníku neměla vůbec nic, takže mi nikdy nepřišlo, že bych do jejich skupiny patřila, a nechápala jsem, proč mě na své párty vlastně zvou. Možná si mysleli, že svým klasickým stejnokrojem z džínů a vlněných svetrů protestuju proti módě. Samozřejmě nemohli tušit, že v šatech a kožiších vypadám jako smutný transvestita, který se příliš snaží, a kousky s vysokým pasem jen zvýrazňují moje mateřské boky, které mi možná ani k ničemu nebudou.

„Tak začneme už?“ vypískla Hannah, která na sobě měla bílou vintage noční košili, co nosila neustále, a na hlavě věneček z umělých květin. „Já pojedu jako první. Pamatujete si všichni pravidla?“

Aniž by nechala někoho odpovědět, spustila: „Takže, jelikož se to jmenuje ‚Ještě nikdy jsem‘, když někdo řekne třeba ‚Ještě nikdy jsem si to nerozdal s osobou, co byla vdaná nebo ženatá‘, a vy jste to přitom udělali, tak se napijete. Jestli jste to neudělali, tak ne. A napít se musíte, i když jste to řekli vy sami, pokud jste to fakt udělali.“

„My to chápeme, Hannah. Prostě začni,“ zaúpěl Charlie. „A může to být, prosím tě, něco jinýho než to, jestli si to někdo rozdal s vdanou nebo se ženáčem? Pěkná nuda.“

Hannah uraženě našpulila rty. „Tak si začni sám, Charlie.“

Charlie se usmál a spokojeně si zamnul ruce. V partě to byl šašek a nic ho netěšilo tolik, jako když byl středem pozornosti a všechny kolem rozesmával svými oplzlými vtípkami. Právě se mu naskytlá výborná příležitost. Nahlas jsem polkla a v duchu se snažila obrnit před tím, co

mělo přijít. Pokud si zvládnou udržet klidný a lhostejný výraz, nikdo nepozná, že lžu.

„Fajn, takže, ještě nikdy jsem to s nikým nedělal na veřejnosti.“ A okamžitě jako první zvedl svou sklenku a obrátil ji do sebe. Všichni ostatní zakouleli očima, ale Charlie se na ně jen drze zazubil. A nejspíš právě kvůli tomu úsměvu se od něj na veřejnosti nechalo ojet tolik holek.

Zaváhala jsem, jestli se mám napít. Musela jsem postupovat prozíravě. Nemohla jsem pro tu hru úplně změnit svou osobnost. Pokoušela jsem si spíš představit, jak by můj sexuální život vypadal, kdybych přišla o panenství už před lety jako všichni ostatní. Horní ret se mi lehce orosil potem. K tomu, abych se napila, bylo už pozdě, a tak jsem svou sklenku odložila a rozhlédla se kolem po lidech, kteří se napili.

Sklenku z nás všech zvedlo osm lidí a šest ne. Vydechla jsem úlevou. Byla jsem jedna z šesti, což snad znamenalo, že jsem úplně normální. V číslech byla moje jistota. Okrajem rukávu jsem si setřela kapičky potu z horního rtu.

Hannah, která se mimochodem také napila, zamávala rukama a oznámila: „Fajn, teď jsem na radě já! Takže, ještě nikdy jsem nikomu nezahnula.“

Několik kluků zrudně odfrklo, ale Charlie se tentokrát veškeré kritiky zdržel. Nejspíš byl stejně jako všichni ostatní zvědavý, kdo se přizná. Přemýšlela jsem, jestli se mám na tuhle napít, nebo ne. Jasně, ještě nikdy jsem neměla přítele, kterého bych mohla podvést, ale v době, kdy jsem si psala s Jamesem Martellem (během dvou týdnů před kousancem), jsem se na jedné párty opila a nečekaně se tam cicala s někým úplně jiným. Myslím, že to trvalo tak dvě a půl vteřiny, a vůbec netuším, kdo to byl, ale šlo bezpochyby o zahnutí.

Sebejistě a přesvědčená o své sexuální aktivitě jsem si lokla ze své vodky s kolou. Společně se mnou se napili další tři lidi. Deset z nás se sklenky nedotklo. Panebože, jsem v menšině. To je dost nebezpečné, protože někdo by se mě mohl zeptat na podrobnosti, a co bych mu asi tak mohla...

„Ellie! Nemůžu uvěřit, že jsi někomu zahnula! To se ti vůbec nepodobá! Tak teď nám teda pověz, s kým jsi chodila a s kým sis to rozdala?“ Hannah mě jako naschvál vytrhla z myšlenek a plácla se mnou

zpět do reality Lukova obýváku se stěnami pokrytými gramofonovými deskami.

Rozdala? Do zahnutí se přece počítá i cizmání, ne? Proč musí být VŠECHNO o sexu?

„Ježiši, to je už, ehm, strašně dávno. Bylo mi sedmnáct a chodila jsem s klukem, co se jmenoval James Mar...“, zarazila jsem se. Vzpomněla jsem si, že Joe, jeden z přítomných, chodil do stejné školy jako James. Naštěstí by mu snad nedošlo, o kom to mluvím, protože jsem se úlet s Jamesem (dá se tomu vůbec říkat úlet?) snažila vydávat za regulérní vztah.

„Prostě, chodila jsem s Jamesem a zapletla jsem se s někým jiným. Když jsem byla opilá na jedné párty. Žádný velký vzrůšo,“ zasmála jsem se nuceně.

Hannah se na mě dívala s nadzvednutým obočím, pak mírně vyprskala a odvrátila se, přičemž se jí vlasy rozletěly jako v reklamě na šampon. Myslela jsem, že to jde jen v televizi.

Marie, Belgičanka, bývalá modelka s rovnou ofinou, nadhodila: „Teď jsem na řadě já?“ Jakmile se ozval její přízvuk, všichni kluci zvedli hlavu a zazubili se na souhlas. „Fajn, takže já jsem zažila anální sex.“

Nato mi zaskočil preclík a rozkašlala jsem se. Nikdo si mě ovšem ne všiml, protože kluci nespouštěli oči z Marie a do toho se Hannah rozčilovala, že Belgičanka porušila pravidla a kazí hru. Popadla jsem svou sklenku a rychle se napila, abych spláchla drobky preclíku, co mi uvízly v krku.

Pak jsem se rozhlédla kolem, jelikož mě zajímalo, kolik lidí se na Mariino přiznání napilo a hlavně jestli se napil Charlie. Vtom jsem uviděla, jak na mě zírají slídivé oči Hannah, která vykřikla: „Panebože, Ellie se taky napila! Takže to máme pět kluků, Marie, Emma a Ellie. Teda, Ellie, ty se nezdáš.“

Všichni na mě civěli. Charlie uznale pokyvoval hlavou a na tváři se mu objevilo cosi jako chtíč. Krve by se ve mně nedořežal, ale přesto jsem se pokusila alespoň o náznak úsměvu. Pokrčila jsem rameny, nuceně, příliš vesele jsem se zazubila a natáhla se k misce s preclíky.

„A s kým jsi to dělala?“ vyzvídala Hannah ustavičně. Měla jsem sto chutí ji zabít.

Naštěstí mi přispěchala na pomoc Emma, jediná holka, která se oblékala spíš konfekčně než vagabundsky. „Hele, myslela jsem, že hraje me ‚Ještě nikdy jsem‘, a ne ‚Na pravdu‘,“ namítla.

Hannah jen pohodila hlavou a Emma pokračovala: „Ale jestli se můžeme ptát na podrobnosti, tak proč nám nepovíš, s kým a komu jsi zahнула ty? Ellie ti o sobě taky vyprávěla.“

Hannah se zatvářila zmateně. „Na to jsem se ale nenapila.“

Emma si rychle zakryla ústa rukou. „A jejda, spletla jsem si otázku. Myslela jsem, že jsme už řešili, jestli se někdo vyspal s někým, kdo byl zadanej... jako ty s Tomem. Sakra, radši už mlčím,“ dořekla, zatímco Hannah zrudla v obličeji.

Vtom se k Hannah otočila šokovaná Kara. „S TOMEM? TO JAKO S MÝM BEJVALÝM?“ zapištěla.

Emma na mě mrkla a potichu se zasmála, což nikdo nepostřehl, protože všichni byli zabraní do toho, jak Kara ječí na Hannah. Skvělá příležitost k úniku! Popadla jsem svůj kabát a kabelku a nenápadně se odplížila ke dveřím. Užůž jsem sahala na kliku, když se za mnou ozvala Emma.

„Docela sranda, co?“ zazubila se.

„Zachránila jsi mě,“ zašeptala jsem vděčně.

„Od tý běhny? Nemůžu ji vystát.“

Zůstala jsem na ni civět s otevřenou pusou. „To jako vážně? Myslela jsem, že ji všichni zbožňují. Je hezká, sebevědomá a má dokonalej styl.“

Emma zakoulela svýma světle modrýma očima. „Fajn, je hezká, ale vždyť nosí pořád jedny a ty samý hadry a je tak protivná, že pokud jsi v její společnosti dýl jak hodinu, bolí tě z ní hlava.“

Tolik mě to překvapilo, že jsem se musela zasmát. Kdo by si pomyslel, že někdo v Hannah, i přes její věneček z umělých květin, odhalí nehipísácké srdce? „Ježiši, ani netušíš, jak ráda to od tebe slyším,“ přiznala jsem. „Myslela jsem, že jsem jediná, komu se Hannah nelíbí.“

Rty potřené tlustou vrstvou červené rtěnky se jí roztáhly do širokého úsměvu. „V tomhle nejsi sama, kočko, to mi věř. Hele, měly bysme si zajít na koktejl a povykládat si o zkušenostech s análem.“

Když ze mě vyšel přiškrcený smích, Emma na mě tázavě pohlédla. Panebože, lhát, nebo nelhat?

Rozhodla jsem se pro poloviční lež. „Ehm. V týhle části hry došlo k omylu. Já jsem nikdy anální sex nezkusila. Napila jsem se jen proto, že mi zaskočil preclík. Pak už bylo pozdě se vymlouvat.“

Emma zaklonila hlavu a chraptivě se zasmála. „Aha, tak proč jsi Hannah jednoduše neřekla, že ses napila náhodou a že ve skutečnosti sis to do zadku nikdy dělat nenechala?“

Při tak výmluvných slovech jsem celá zrudla. „Asi jsem chtěla vypadat jako holka, která si to tam, ehm... dělat nechá,“ připustila jsem. Přišlo mi celkem vzrušující, že mě Charlie vidí jako povolnou.

„Taková může být každá. Vsadím se, že kluci stojí frontu na to, aby ti to tam, ehm... mohli dělat,“ zazubila se.

Pochybovačně jsem na ni pohlédla. „To teda nestojí.“

Nebrala mě vážně a jen mávla rukou. „Tak to asi nechodíš do těch správných míst. Příští víkend si vyrazíš se mnou. Písni mi,“ řekla a poslala mi vzdušný polibek na rozloučenou. Jak kráčela zpátky do obýváku, výrazně se pohupovala na dvanácticentimetrových podpatcích.

Nechala za sebou stopu Miss Dior Chérie a já jsem si představila, jaké by to bylo být jako Emma. Možná kdybych se začala vonět parfémem namísto jahodovým tělovým sprejem, kterého jsem si před dvěma lety koupila celé balení za výhodnou cenu, mohla bych i já vyprávět historky o náhodném sexu a postavit se Hannah Fieldingové.

Podívala jsem se na zvlhlý preclík, co jsem stále držela, a uvědomila si, že mám před sebou ještě hodně dlouhou cestu.

KAPITOLA ČTYŘI

Když jsem si při probuzení vzpomněla, co se na párty stalo, hlasitě jsem zamručela. Oči jsem měla ještě zalepené, a tak jsem poslepu šmátrala po mobilu, abych zavolala Laře, své nejlepší kamarádce.

Lara byla první, komu jsem volala, kdykoli se mi stal nějaký trapas. O své smůle na chlapy jsem jí vyprávěla, jako by šlo o zábavné historky, takže jsme se nad tím vždycky společně zasmály a já mohla zapomenout, jak moc mě to zraňovalo. Například kousanec nám poskytl dostatek munice na několik let dopředu.

Lara přišla o panenství, ještě když byla pod zákonem, totiž v patnácti. Jmenoval se Marc, chodil do školy v Guildfordu kousek od té naší a stalo se to jenom jednou. Lara si nebyla ani jistá, jestli se to dá počítat jako sex, protože Marc do ní sice pronikl, ale trvalo to jen pár vteřin a ani do ní nezajel úplně. Pak už jí nikdy nezavolał.

Nicméně se z toho otrépana a právě prožívala sen mých rodičů – studovala na Oxfordu. Ačkoli si na Facebooku nechávala status nezadané, už tři roky měla/neměla cosi s klukem, co se jmenoval Jez. Seznámili se, když si Lara po střední dopřávala rok volna před vysokou, a od té doby spolu příležitostně spali. Kéž bych si tehdy dala také rok volna.

Odpověděla mi až na patnácté zazvonění. „Ellie, díkybohu že voláš. Jsem v naprostý krizi.“

Přetáhla jsem si deku přes hlavu. „Já taky. Včera jsem hrála s partou hipsterů. Ještě nikdy jsem“ a řekla jsem jim, že jsem zažila anál.“

„Proč jí jim něco takovýho říkala? Vždyť jsi ještě neměla ani *normální* sex.“

„A PODLE TEBE TO NEVÍM?“ zaječela jsem na ni do telefonu. Lara mi odpověděla mlčením a já si sklíčeně povzdychla. „To je jedno, svůj život už stejně vzdávám, je moc depresivní. Co žere tebe? Doufám, že máš něco horšího než já. Potřebuju potěšit.“

„Tak se podrž. Přijela jsem domů na Velikonoce a chci se vidět s Jezem, jenže on se chová zase jako debil a neodpovídá mi na esemesky.“

Právě teď jsem v centru Londýna a čekám, až mi napíše a domluvíme se na dnešní večer.“

„Počkat, ty jsi v Londýně a nemáš žádný plány? Proč se nestavíš u mě?“

„No, vlastně jsem už na cestě.“

„Takže předpokládáš, že jsem sama doma a nemám co dělat. Pěkně děkuju.“

„Vždyť přesně tak to je.“

„Fajn, je mi to jasný. Každopádně doufám, že se vykašleš na Jeze, protože pro tebe mám návrh a jeho součástí je, že si dneska večer vyrazíme.“

„Ale co když mi zavolá a bude se chtít sejít? Já nevím, jestli to dneska večer můžu rozjet.“

„Laro, no tak. Jez na tebe kašle a dělá to tak každý dva týdny, takže nemůžeš skákat, jak on píská. Ukaž feministku, co máš v sobě, a zapomeň na sex na zavolanou. Dneska v noci mi pomůžeš přijít o panenství.“

Na to se rozesmála. „Děláš si srandu? Ty chceš přijít o panenství dneska v noci? S někým cizím?“

„Jasan.“

„V tom, aby tě někdo odpanil při sexu na jednu noc, ti teda pomáhat nehodlám. Vydržela jsi to už dost dlouho, takže na toho pravýho ještě chvílku počkat zvládneš.“

„Tahle věta mi už leze krkem,“ ohradila jsem se. „Víš vůbec, kolik webovek mi už radilo to stejný? Stránka o panenství na WikiHow je plná podobnejch krišňáckejch žvástů.“

„Ty jsi fakt hledala takovýhle rady na Wikipedii?“

„Už chápeš, jak jsem zoufalá?“ žadonila jsem svým nejlepším ufnukaným hláskem.

„Slib mi, že tímhle hlasem už nepromluvíš, a já o tom pouvažuju.“

„Dobře. Nemáš s sebou náhodou čokoládu? Než ti řeknu o včerejšku, budu se muset posílit kaloriema.“

„Držím zase dietu.“

„To má být vtip?! Vždyť jsi esko, dietu nepotřebuješ.“

„Já vím, ale připadám si tlustá a myslela jsem, že se uvidím s Jezem, tak jsem nechtěla být nafouklá.“

„Laro, uvědom si, že mluvíš s někým, kdo si tuhle musel koupit džínny v elku. A to mi ještě pořád nechávají otisky, když je svlíknu. Ať tě ani nenapadne tvrdit, že jsi tlustá. Snad nechceš vypadat jako ty anorektický VIPky v časáčích? Vždyť mají všechno upravený počítačem, normální lidi takhle nevypadají, ani...“

Lara během tirády, kterou jsem jí opakovala, kdykoli se pokoušela hubnout, jen otráveně mručela. Už dávno jsme se spolu domluvily, že nebudeme holky, co se živí jen celerem a do diáře si zapisují spočítané kalorie, ale občas jedna z nás polevila a našla v sobě sílu nějakou dietu zkusit. Obvykle to byla Lara.

„Fajn, fajn, promiň,“ řekla. „Za pět minut jsem u tebe i s čokoládou.“

*

Sedly jsme si na postel a s pochybami zůstaly hledět na hromadu oblečení vedle nás. Netušila jsem, co bych si měla vzít na sebe. Na webovkách *Cosmopolitanu* jsme projely už asi dvacet prezentací ‚Jak se obléknout k jakékoli příležitosti‘, ale ani jedna neporadila ‚Jak se obléknout, abyste našla chlapa na jednu noc a přišla s ním o panenství‘.

„Nejdřív bysme se měly rozhodnout, kam půjdeme, a podle toho ti něco vybrat,“ prohlásila Lara.

Povzdychla jsem si a natáhla se přes poházené svršky. „Jde o to, že nechci žádnýho otrěsnýho studenta. Hlavně proto, že bych ho pozdějc mohla ještě potkat. Takže žádný studentský místo...“

„Dobře, tak proč nezajdeme do nějakýho lepšího podniku?“ navrhla. „Třeba do Mayfairu nebo tak něco? Tam chodí spousta lidí od nás z vysoký.“

Při myšlence na to, že bych vkročila do podobných klubů, mě obyčejně polil studený pot. Mezi hordami absolventů Oxfordu v oblečení od módních návrhářů bych byla jako pěst na oko. Jenže typické studentské kluby jsem už zkusila, a stejně jsem neměla štěstí.

Pokřčila jsem rameny. „Víš ty co? Kašlu na to. Jsem fakt zoufalá. Zajdeme teda na nějaký nóbl místo.“

Lara zajásala a já jsem pokračovala: „Kromě toho by nebylo k zahození, kdyby mě odpanil někdo, kdo si může dovolit zaplatit mi pití.“

Sakra, kdybych si to rozdala s nějakým boháčem, co má konexe, mohla bych z toho vytráskat i novinářskou stáž.“

Lara se přestala radovat, nakrčila svůj dokonalý nos a zadívala se na mě. „Ty z toho svýho protržení panenský blány nevypadáš zrovna nadšená.“

Nahlas jsem vydechla. „Nejspíš ti to přijde šílený, ale pro mě je to opravdická zátěž. I kdybych našla toho pravýho, zdrhnul by hned, jak by zjistil, že jsem ještě panna. Vypadala bych jako trapka, co si to jakože schovávala pro něj. Jestli se toho zbavím při SNJN, budu se cítit odlehčená, chápeš?“

„To má být zkratka pro sex na jednu noc?“

Nevšímalá jsem si jí. „Slibuju, že toho nebudu litovat. Hodně jsem o tom přemýšlela a vím, že je to pro mě správný. Prostě chci mít tuhle pokořující zkušenost co nejdřív za sebou. Pomůžeš mi, prosím?“

„Fajn. Tak půjdeme do Mahiki. Tam chodí i princ Harry se svýma kámošema, tak o to přijdeš aspoň s někým, kdo ti bude moct zaplatit potrat, pokud bude třeba. Navíc v pondělí je to pro studenty levnější.“

*

O několik hodin později se Jez Laře ještě stále neozval, a tak se rozhodla, že si najde někoho na SNJN i pro sebe, aby Jeze dostala z hlavy. Rozhodly jsme se, že se oblečeme do černé, abychom uctily památku blízkí se smrti mého panenství, a ze skříně jsme vytáhly dvoje krátké šaty.

„Fajn, jestli to mám dneska rozjet a být divoká, tak to abych si oholila nohy.“ Na okamžik jsem se odmlčela a pak jsem dodala: „Ale hlavně! Jak si to mám dát do pořádku *tam dole*?“ Nato jsem Laře šeptem připomněla: „Pamatuješ, jak to dopadlo naposledy?“

Po kousanci jsem se odhodlala, že je čas zbavit se pubického ochlupení. Rychlý průzkum ve třídě mi odhalil, že všechny spolužačky si přirození holí už od patnácti. Žádnou ovšem nenapadlo říct mi o tom. Došlo mi, že zůstat tam dole *au naturel* byla chyba. Jelikož jsem se styděla tahat ze svých kamarádek víc informací, vyhledala jsem si téma na internetu. Netrvalo dlouho a dozvěděla jsem se dokonce i to, jaký je rozdíl

mezi depilací brazilskou a hollywoodskou. Na každé webové stránce a v každém časopise se psalo, že zarostlý klín byl přijatelný pouze v sedmdesátých letech.

UVĚDOMILA JSEM SI, ŽE SE SVÝM KŘOVÍM MUSÍM OKAMŽITĚ NĚCO UDĚLAT. Pokud bych totiž někoho potkala nebo by mě přejelo auto (což bylo pravděpodobnější) a musela bych do nemocnice na operační stůl, stáčilo by sundat si kalhotky a byla bych všem pro smích.

Svého úkolu jsem se chopila bez váhání. Doběhla jsem k vaně, s neochvějným odhodláním jsem do ní skočila a vytasila růžové holítko značky Venus. Holicí krém byl moc drahý, tak jsem se zhluboka nadechla a sáhla po sprchovém gelu. Prázdný. Jak typické.

Po straně vany stál ještě šampon a kondicionér, což je prakticky totéž co sprchový gel, ne? Řekla jsem si, že to půjde, a vymačkala si ho do klína. Pak, aniž bych tušila, co vlastně dělám, jsem se pustila do holení trojúhelníku. Do té doby nedotčené chloupky se do holítko okamžitě zamotaly a začaly bolestivě tahat. Vydržela jsem to asi dvacet minut, než mi došlo, že jsem je měla nejdřív zkrátit. Tak jsem popadla nůžtičky na nehty a dala se do stříhání.

Když jsem byla hotová, vrátila jsem se k holítku. Tentokrát to šlo lépe a chloupky začaly skutečně mizet. Kolem citlivých míst to bylo horší, musela jsem kůži různě napínat, abych ji mohla oholit důkladně. Se stydkými pysky jsem si už nevěděla rady. Měla jsem děsný strach z toho, že bych si mohla uříznout něco důležitého, a tak jsem se chloupků kolem poštváčku radši ani nedotkla. Dlaní jsem zkontrolovala, jestli mi unikla nějaká místečka, ale nic jsem nenašla.

Dokud jsem ovšem nezajela rukou víc na jih. S hrůzou jsem nahmatala proužek chloupků, který mi vedl až ke konečníku. Vůbec jsem netušila, jestli se ženy zbavují i tohohle, ale napadlo mě, že když už jsem začala, tak to také dokončím. Ve vodě, do které jsem si neměla dávat tolik koupelové pěny, jsem si roztáhla půlky a naklonila se, co nejvíc to šlo. Se zadržným dechem jsem se začala opatrně holit směrem nahoru. V těch místech se dalo holítko ke kůži jen těžko přitisknout, ale většinu chloupků se mi podařilo odstranit. Cestičku jsem projela po obou stranách a nakonec jsem s úlevou vydechla. Byla jsem vyčerpaná jako po lekci pilates.

Chystala jsem se právě vylézt z vany a zabalit se do županu, když jsem si vzpomněla, jak Lily říkala, že pokud se kluci vydají tam dolů, nesnesou hlavně chloupky na stydkých pyscích. Ne že by na můj klín stály fronty... Kdyby se ovšem rozneslo, že ji mám chlupatou, nemohla bych v nápadníky ani doufat. Rezignovaně jsem si povzdychla a roztáhla pysky co nejdív od sebe. Našla jsem chloupky jen pár milimetrů od klitorisu.

Znovu jsem se chopila holítka a začala ho pomalu táhnout kolem choulostivého místa. Přitom jsem si vyčítala, že jsem měla investovat do speciálního nástroje k bikinám.

Vtom jsem zaječela. Řízla jsem se. Doopravdy jsem se do pošťeváčku řízla.

Popadla jsem sprchovou hlavici a pustila co nejstudenější vodu. Ta mi vulvu dokonale znečitlivěla, zatímco můj pláč přešel postupně do sebelitostivého fňukání. Znovu jsem tam nakoukla a naštěstí to vypadalo v pořádku. Jen drobné říznutí. Děkovala jsem Bohu, že jsem si to celé neufikla. Vylezla jsem z vany, jemně se osušila a pak se dokulhala do postele.

Následující den jsem si na incident s holítkem už skoro nevzpomněla. Poranění se jako zázrakem zahojilo a celé ráno jsem si připadala nádherně heboučká. Dokonce jsem se nahá obdivovala dlouhých dvacet minut v zrcadle. Křoví, které mě děsívalo a kvůli němuž jsem se nikdy necítila dost sexy, bylo pryč. Oholená jsem se cítila jako nová žena.

O několik hodin později se všechno změnilo. Když jsem se posadila na záchod, abych se vyčurala, zařvala jsem bolestí. Jak mi moč stékala po ráně, páliło mě to a bolelo jako ještě nic v životě. Celou dobu strávenou na míse jsem probřečela. Byla jsem v pytlí.

Zbývalo mi jen dobrovolně se dehydrovat a nemočit. Ve škole jsem několik dní bloumala v naprosto zuboženém stavu. Ani sedmý okruh Dantova pekla se nemohl rovnat mému životu po oholení. Měla jsem žízeň, bylo mi na omdlení a musela jsem se přestat malovat, protože při každém čurání jsem brečela.

Vrcholem bylo, když mi chloupky začaly růst a vytvořily hotové strniště. Svědilo to tak šíleně, že jsem se nemohla přestat škrábat. Abych si mohla přirození podrbat, schovávala jsem se na veřejnosti do různých

koutů a šhubala sebou, kdykoli se mi velké stydké pysky třely o sebe. V zrcadle to vypadalo stejně odporně jako pocity, které to vyvolávalo. Kvůli strništi se můj dámský klín podobal bradce muže ve středních letech.

Říznutí se hojilo čtyři dny a já jsem si každý večer pěti různobarevnými fixy popisovala deníček větou *Nenávidím svůj život*. Nakonec jsem sebrala odvalu a vyklopila všechno Laře, která se smála, až brečela.

Ještě po čtyřech letech, když jsem to znovu zmínila, se tomu pořád řehkala.

„Panebože, úplně jsem na to zapoměla!“ zajíkala se.

„Nebylo to nic směšného,“ vyštěkla jsem. „Hotová agónie. Holítko ke své číci už rozhodně nepustím.“ Na okamžik jsem se odmlčela. „Jak bych to mohla udělat jinak?“

„Proč nezkusíš krém?“

Nadzvedla jsem k Laře obočí. „Krémy by toho tam dole asi moc nezmožl. Ty chlupy jsou dost silný.“

„To nevádí. Depilační krémy fungují na všechny typy chlupů. Hele, ty si to tam začni zkracovat nůžkami, a já zatím skočím pro nějaký krém do supermarketu, jo?“

„Dobře, ale jestli to nevyjde, bude to tvoje vina,“ varovala jsem ji, než jsem jí hodila svou peněženku a odešla se připravovat do koupelny. Stríhání pubického ochlupení jsem přímo nesnášela. Nevěděla jsem ani, jak moc ho mám zkrátit, a Lara mi v tomhle byla k ničemu, protože byla tak světlá, že měla celé tělo prakticky holé. Pochybovala jsem, že se vůbec někdy zabývala depilačními metodami. Nepotřebovala je, čehož jsem si všimla v sedmé třídě, když jsme se převlékaly na plavání.

Začala jsem si chloupky sbírat do trsů, abych je mohla sestříhat do mini sekcí. Zatímco jsem je brala mezi prsty a zarovnávala jim konečky, připadala jsem si jako kadeřnice. Šmikala jsem, jak nejlépe jsem uměla, a u stydkých pysků jsem si dala obzvlášť záležet. Chloupky odpadávaly do záchodové mísy, až mi nakonec přirození zůstalo celkem rovnoměrně zastřížené. Naklonila jsem se dopředu tak, že jsem si hlavu strčila mezi nohy, a vtom se rozletěly dveře.

„Ježiši, Ellie, co to děláš?“

Prudce jsem zvedla hlavu a stáhla si dolů šaty. „A co takhle zaklepat? Koukala jsem, jestli mi něco neuniklo, ale asi to nechám být.“

„Jasně, protože tomuhle neunikne nic,“ prohlásila a vítězoslavně zamávala tubou depilačního krému a pytlíkem M&M's. Natáhla jsem se po čokoládových bonbonech, ale Lara mi do rukou vrazila krém.

„Napadlo mě, že se bude hodit další čokoláda, ale dáme si ji, až budeme čekat, než tě krém odchlupí.“

Zakoulela jsem očima, ale poslušně jsem si vytáhla šaty zase nahoru. Lara zabručela: „Ellie, mohla bys mě dřív, než se odhalíš, aspoň upozornit?“

„Co je? Chodila jsem na dívčí školu, no.“

„Chodily jsme tam spolu.“

„Přesně, takže by ti to vadit nemělo. Kolik si toho tam mám namazat?“

Lara si přečetla návod na krabičce. „Dobře, máš si ověřit, že jsou pokrytý všechny chlupy, takže být tebou bych tam toho dala fakt hodně. Pak to necháme deset minut účinkovat, ale možná i patnáct, protože tady píšou, že na tuhý chloupky to chce dvě minuty navíc.“

„Takže dvanáct.“

„Stojíš přede mnou s odkrytou vagínou, věř mi, chce to patnáct.“

Vymačkala jsem si tedy bílý krém, co páchl podezřele chemicky, do klína. Pak jsem se posadila na záchod a široce roztáhla nohy, abych si krémem nezamazala stehna. Lara ležela v prázdné vaně a podávala mi M&M's.

„Nechápu, jak může nějaký krém odstranit chlupy stejně účinně jako třeba vosk. Jak je to možný?“ nadhodila jsem.

„Podle toho smradu mezi tvýma nohama bych řekla, že je v tom dost chemikálií, aby to ty chlupy prostě spálilo.“

„Panebože, myslíš, že když to tam nechám moc dlouho, tak mě to popálí?“

„Ne, to asi ne. Mám radši přečíst příbalovej leták?“

Zkusila jsem se přes ni natáhnout ke krabičce, ale abych na ni dosáhla, musela bych vstát z mísy. Namísto toho jsem si radši vzala další bonbony.

„Kolik minut ještě?“

Lara se mrkla na svůj iPhone a oznámila: „Oficiálně ti zbývá čtyřicet pět vteřin a pak si to můžeš smýt.“

Nadšeně jsem vyskočila na nohy a rukou jí naznačila, aby vylezla z vany.

Váhavě jsem pustila sprchu a v duchu se pomodlila. Namířila jsem si hlavici do klína a čekala, dokud se chloupky nesmyjí.

O dvě minuty později jsem ještě pořád čekala. Zpanikařila jsem a začala si rozkrok drhnout. Několik chloupků mi zůstalo v ruce, ale dost se jich pořád drželo. Tak jsem se je pokusila opět setřít dlaní. Některé se pustily, jenže i po pěti minutách zběsilého drhnutí zůstávala na mém přirození ochlupená místečka. Můj klín vypadal jako smutná holá brambora s rašícími chloupky.

KAPITOLA PĚT

Než jsem se uklidnila, uplynuly dvě hodiny a vypily jsme láhev vína. Když jsme se ale vypořádaly z mého pokoje, obě jsme už zase prskaly smíchy.

„Vypadá jak ta hračka, Pan Brambůrek,“ chechtala se Lara. „Jako by plešatěl.“

„Doufejme, že nějaký šťastlivec v Mahiki ujíždí na prořídlym křoví.“

„Jasně, nikdy nevíš, třeba nějaký fetišista,“ hihňala se.

„Chudák moje číča,“ pronesla jsem, zatímco jsme na vysokých podpatcích klopýtaly k zastávce autobusu. Protože bylo chladno, oblékly jsme si kabáty, ale nohy jsme si nechaly holé kvůli sex-appealu. Kéž by mě nemusel zahřívat alkohol.

„Kdybysme byly prachatý, mohly bysme jet taxíkem,“ prohodila Lara, když už jsme konečně seděly v čísle 390 ve směru na Green Park.

„Jenže v taxíku nemůžeš chlastat lemon vodku,“ připomněla jsem jí.

„Alkohol nesmíš pít ani v emháděčku, Ellie.“

„To jako fakt?“

„No jo, ty trubko.“ Lara na mě zakoulela očima a já jsem jí předala plastovou láhev, kterou jsme naplnily vodkou s trochou limonády. S hlasitým glo-glo-glo si lokla, zhluboka polkla a já jsem po ní celou proceduru poslušně zopakovala. Takhle jsme pokračovaly celou cestu autobusem, než jsme dorazily ke klubu a dovrávaly dovnitř, kde jsme po ukázání studentských kartiček zaplatily každá jen pět liber.

„Panebože, koukni, jak jsou tady všichni ohození. To je, jak kdybysme vkročily do katalogu Abercrombie.“ Lara se znechuceně rozhlížela po záplavě blondatých lidí, která nás obklopovala.

„No jo. Kdybych si z toho něco dělala, určitě by to u mě vyvolalo nějakou poruchu příjmu potravy. Jak mám v týhle hromadě příbuzenských kříženců najít svýho odpaňovače?“

„Alkohol?“

Klub byl plný absolventů Oxfordu, opálených z víkendového výletu v Saint-Tropez. Zamířily jsme k baru a do několika vteřin nám dva chlapíci už platili drinky. Byli starší, proplešatělí a v kalhotách měli

nacpané nejen košile, ale jelikož se radovali, že za nás můžou utratit prachy, jednoduše jsme si jejich vystouplých bachorů nevšímalý. Koupili nám, co jsme si řekly, ale na piña coladu za dvacet liber, servírovanou ve skutečných ananasech, nepřistoupili. Několik hodin jsme s Larou koulely očima a opíjely se, zatímco ti dva neustále žvanili, přičemž se vyhýbali vyprávění o svých rodinách.

„Takže, Ellie,“ nadhodil ten tlustší a vytáhl mě z denního snění. „Chceš si zatsrat?“

Vytřeštila jsem na Laru oči. Než jsem stačila neslyšně zaartikulovat ‚pomoc‘, kamarádka mě popadla za paži a začala táhnout pryč. „Jen si skočíme na dámy,“ usmála se sladce na zklamané chlapíky.

„Ježíšikriste, už jich mám fakt po krk,“ zamručela jsem na toaletách a zhroutila se do křesla, které tam stálo.

„To mi povídej,“ zaskučela Lara. „I přes košile jim jsou vidět chlupy na břiše. A vidělas, jak je Mike celej zpocenej? Nejdřív jsem si myslela, že má šedou košili, ale pak jsem si všimla, že límeček má bílej.“

Zůstala jsem na ni tupě zírat. „Kterej z nich je Mike?“

„Děláš si srandu? Přece ten, co si s tebou chtěl zatsrat, Ellie.“

„Jo, ten tlustej,“ řekla jsem. „A jak se jmenuje ten plešatec?“

„Andy,“ odpověděla, zatímco si na řasy nanášela další vrstvu řasenky. „Poslouchala jsi je vůbec?“

„Ehm, vím, že pracujou v realitce, nebo ve finančnictví, a doma mají nejspíš deprimovaný manželky,“ prohodila jsem.

„Bože, to je tak ubohý,“ zaúpěla. „Hele, dostaneme z nich ještě jeden drink a pak si půjdeme zatancovat. Jestli ještě jednou uslyším o Andyho BMW Z4 Roadsteru, dobrovolně se utopím v naší lemon vodce.“

„Přesně, mě žádný videohry nezajímají,“ souhlasila jsem.

Na okamžik nastalo ticho a Lara se na mě otočila. „Víš, že mluvil o svém autě, že jo?“

„Sakra, já myslela, že šlo o PlayStation 4 nebo tak něco,“ přiznala jsem se.

Lara vyprskla smíchy a potřásla hlavou. „Tahle noc je naprosto směšná. Kašleme na to, ještě jeden drink a pak si najdeme nějaký pořádný frajery. Platí?“

Neochotně jsem přikývla a nechala se odvést zpět k plešaticím čtyřcátníkům.

„Tak tady vás máme, holky!“ zvolal ten tlustší. „Objednali jsme další rundu a nějaký panáky tequila.“

S Larou jsme se na sebe podívaly a pokrčily rameny.

„Na nás,“ prohlásila, než jsme do sebe obsah sklenek kopy. Vzala jsem si kousek citronu a začala ho vysávat, ale vtom jsem na sobě ucítila něčí pohled. Ten někdo měl oblečené bavlněné kalhoty a modrou džínovou košili a jeho obličej byl snad nejsymetričtější ze všech obličejů, které jsem kdy viděla. Zakuckala jsem se s citronovou kůrou v puse. Právě jsem našla dokonalého chlapa, co mě odpaní.

Načechrala jsem si vlasy, setřela si rozmazanou řasenku pod očima a vykouzli svůj nejhezčí úsměv. Když se na mě také usmál, musela jsem se zachytit okraje stolu, abych neupadla. Otočila jsem se na Laru a chtěla se s ní podělit o své nadšení, jenže úsměv na tváři mi pomalu zvadl. Zubila se na něj i ona. A to se podívejme, on se usmíval na *Laru*, ne na mě.

Zalila mě hořká vlna zklamání a pocitu odmítnutí. Vrátila jsem se tedy k plešatcům a vodce s limonádou. Než jsem ji celou vyžahla, Lara a muž mých snů už spolu srkali piña coladu z ananasů, přitisknutí k sobě. Zachytila jsem, jak mi Lara neslyšně říká *promiň*, a přitom se stále zubila od ucha k uchu.

Andy, nebo snad Mike do mě strčil loktem a utrousil trapný vtíp o tom, že ze čtverky máme trojku. Došlo mi, že musím vypadnout. Zamumlala jsem k nim, že potřebuju na záchod, a vyklouzla z klubu ven.

Na ulici jsem se opřela zády o cihlovou zeď. Naštěstí jsem byla tak zoufalá a opilá, že jsem ani necítila, jak je studená. Celý ten nápad byla pěkná hloupost. V hloubi duše jsem to věděla už od začátku. Přesto jsem tajně doufala, že najdu fajn kluka, co si mě odvede domů, ráno mi udělá snídani a zamiluje se do mě. Ideálního chlapa samozřejmě nakonec sbalila hezká, blondatá a chytrá Lara. A to žádného ani nepotřebovala.

Všichni kolem mě se prokuřovali k rakovině plic, vesele se smáli a vykládali si. Cítila jsem se opuštěná. Tohle bylo na mém nechtěném panenství nejhorší – připadala jsem si sama. Lara nebyla panna už dávno a také všechny holky ze střední měly sex dávno přede mnou.

Když jsme uspořádaly společnou oslavu jednadvacátých narozenin, každá vyprávěla buď o svém příteli, nebo o nezapomenutelném úletu na jednu noc. Taková zkušenost se po vstupu na vysokou očekávala, jenže já jsem žádnou historkou přispět nemohla. Všechny se na mě tehdy lítostivě dívaly – *Jejda, Ellie je ještě panna?* – a já jsem se sebeshazujícími vtípkami snažila předstírat, že je mi to jedno. V duchu jsem si ovšem přála být jako ony.

„Všechno v pohodě?“

Překvapeně jsem se rozhlédla a uviděla kluka, co se na mě zešíroka usmíval. Nemohla jsem se splést, protože alkohol ze mě skoro vyprchal a oči si na šero už zvykly. Měl na sobě šedou mikinu, delší ofinu ve stylu emo a v jednom rtu piercing. Byl v celém klubu jediný, kdo nevypadal, jako by právě vystoupil z jachty. Dokonce i barmani byli oblečení lépe než on. Byl taky jedinou osobou, která si se mnou přišla popovídat dobrovolně.

„Je mi jen trochu zima,“ odpověděla jsem a pokusila se přitažlivě našpulit pusy.

„Chceš cigaretu?“ nabídl mi.

„Jasně,“ přitakala jsem a vzala si od něj jednu.

Nato jsem si svou třetí cigaretu v životě zapálila, prudce z ní potáhla a rozkašlala se. Pořádně. Kluk na mě koukl s nadzvednutým obočím, a tak jsem zachraptěla: „Bolí mě v krku.“

„To bude tou zimou,“ zazubil se. „Mně se to stává pořád.“

Znovu jsem potáhla, odolala kašli, který mě dráždil v krku, a nedbale odklepla popel na zem.

Tvářil se pobaveně.

„Takže, už jsi tady... někdy byl?“ nadhodila jsem.

„Jako jestli sem chodím často? Tomu říkám originální začátek,“ zašklebil se.

„To ty sis přišel pokecat,“ připomněla jsem mu.

„To je fakt. Ne, ještě jsem tady nebyl, jestli to z mého stylu nejde poznat. A ty?“

„Já taky ne,“ řekla jsem a přemítala, jaké to asi je líbat někoho s piercingem ve rtu. Překázal by?

„Chceš se vrátit dovnitř?“ zeptal se.

Pokrčila jsem rameny, odhodila cigaretu na zem a zamířila za ním

po schodech zpátky dolů. Když jsme dorazili k baru, čekala jsem, že mě na něco pozve. Jelikož nic neříkal, koupila jsem si za deset liber vodku a limonádu. Jak jsem barmanovi podávala svou kreditku, snažila jsem se moc neošívát. Kluk si zaplatil pivo a šli jsme se oprít o akvárium uprostřed klubu.

„Takže, seš tady sama?“ zajímal se.

„S kámoškou. A ty?“

„Nápodobně, ale kámoš někoho sbalil, tak jsem sám.“

„Super, teda, ehm... pro něj,“ plácla jsem a divila se, jak dlouho ještě budu muset tuhle mrtvou konverzaci snášet. Kluk se odmlčel a pohlédl mi do očí.

Chvilí na mě upřeně hleděl, pak se ke mně naklonil a něžně mě políbil na rty. Nebylo to špatné, dokud nezapojil do hry jazyk a nevklouzl mi s ním do pusy. Přepadla mě dobře známá panika z toho, že nevím co a jak, a musela jsem se přemáhat, abych zůstala klidná.

Ani po prvním líbání s Jamesem Martellem jsem nepřišla na to, jak to dělat správně. Když jsem byla mladší a trénovala se líbáním vlastních rukou, v hloubi duše jsem tušila, že až k tomu skutečně dojde, jako zázrakem všechno pochopím. Přesně jako hollywoodské hrdinky.

Jenže k tomu kouzlu nikdy nedošlo. Propíchnutý ret mi jazykem začal kroužit kolem mého a jeho piercing se mi třel o dásně. Měla jsem chuť přejet po něm jazykem, ale místo toho jsem se uchýlila ke své zaručené metodě napodobování všeho, co dělá on. Jako vždy to úplně nefungovalo a můj mírně přerostlý nos narazil do jeho. Přehodili jsme si strany a já jsem se připravila na další útok jeho jazyka.

Zkoušela jsem si vzpomenout na rady z jednoho videa, které jsem kdysi viděla na YouTube. Začala jsem mu jazykem masírovat ten jeho. Mám mu ho celý obkroužit, nebo ho jen přejet ze strany na stranu? Potom mám svůj jazyk zase stáhnout k sobě?

Zavřela jsem oči a doufala, že mi to projde. Po několika minutách klukovi nejspíš došlo, že francouzské líbání není moje specialita, a přešel zpět k obyčejným pusám. S úlevou jsem si oddechla, že jazyky máme za sebou.

„Ellie!“ Přímo za mými zády se objevila Lara. Usmívala se jako sluníčko a dlouhé hedvábné vlasy měla úplně rozčuchané. Nepřirozeným,